

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hasíkem
sídlem Brněnská 53/101, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. OKPP 392/2020, KUJI 85339/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 8. 9. 2020, č. j. OKPP 392/2020, KUJI 85339/2020. Jím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru školství a kultury (dále jen „městský úřad“), ze dne 30. 6. 2020, č. j. OŠK 44842/2020-SPIS-10896/2019/LZ.

2. Žalobce byl rozhodnutím městského úřadu uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“) (výrok I.). Přestupku se dopustil tím, že v časovém úseku říjen – prosinec roku 2018 provedl bez vydaného závazného stanoviska městského úřadu udržovací práce v rozsahu realizace odvlhčovacího kanálu v návaznosti na podlahu s využitím původního vedení odpadů, odstranění omítek, zalití podlah hrubým betonem, to vše v části nemovitosti sloužící k nebytovým účelům se vstupem z boční fasády židovského domu B. 63/14, stavba na pozemku parc. č. X v katastrálním území P., obec T. Předmětný dům není samostatnou kulturní památkou, avšak je nedílnou součástí městské památkové zóny Třebíč (dále jen „památková zóna“). Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč dle § 39 odst. 5 písm. a) památkového zákona (výrok II.). Týmž rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok III.).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Domnívá se, že k udržovacím pracím neměl povinnost vyžádat si závazné stanovisko.
4. Z mapy památkové zóny plyne, že dům, ve kterém byly udržovací práce provedeny, nepatří mezi nemovité kulturní památky, ani objekty dotvářející charakter zóny. Povinnost žalobce byla vyloučena na základě § 14 odst. 2 památkového zákona, neboť předmětem státní památkové péče v zóně není vnitřní prostor domu žalobce. Dle čl. 4 vyhlášky Jihomoravského krajského národního výboru v Brně ze dne 20. 11. 1990 o prohlášení území historických jader měst za památkové zóny (dále jen „vyhláška“), jsou předmětem státní památkové péče v zónách: „a) historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotová skladba, městské interiéry včetně povrchu komunikací, historické podzemní prostory, b) panoráma zóny a hlavní dominanty v blízkých a dálkových pohledech, c) nemovité kulturní památky, d) objekty dotvářející charakter zóny, e) veřejná a vyhrazená zeleň, f) ostatní objekty v zóně.“
5. Posláním městské památkové zóny je ochrana kulturně-historických a urbanisticko-architektonických hodnot daného prostředí. Udržovací práce v předmětném domu se netýkaly otázky uličních či městských interiérů, kterými se myslí především materiály povrchů, zeleň, osvětlení, fasády, okna a případně partery domů. Z toho plyne, že předmětem ochrany je čistě otázka exteriéru domu, tedy jak se objekt jeví navenek. Žalobce tedy neměl povinnost dotazovat se na udržovací práce uvnitř domu.
6. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnout podanou žalobu.

8. Nesouhlasí s názorem žalobce, že by práce, jež jsou prováděny pouze v interiéru objektu nacházejícího se na území památkové zóny, byly vyloučeny z povinnosti vyžádat si k jejich provedení závazné stanovisko orgánu státní památkové péče.
9. Památkový zákon v § 14 odst. 2 neuvádí rozdílné povinnosti pro práce v interiéru a exteriéru. Ustanovení odkazuje na § 6a a § 17 daného zákona, kde jsou stanoveny výjimky z povinnosti vyžádat si závazné stanovisko. Ustanovení § 17 památkového zákona se vztahuje k ochrannému pásmu. V rozhodnutí o ochranném pásmu je možné určit mimo zákonem stanovené případy i další případy, v nichž není třeba závazné stanovisko vyžadovat. V daném případě se však nejedná o ochranné pásmo, ale o území památkové zóny, které má vyšší stupeň ochrany z hlediska státní památkové péče.
10. V § 6a památkového zákona je upravena možnost vydání tzv. plánu ochrany. Tím lze určit, jaké nemovitosti nejsou kulturní památkou, ale jsou v památkové rezervaci či zóně, nebo u jakých druhů prací je vyloučena povinnost vlastníka vyžádat si předem závazné stanovisko. Pro městskou památkovou zónu Třebíč však plán ochrany vytvořen nebyl. Toto ustanovení tak nelze aplikovat.
11. Ani žalobcem citovaná vyhláška nevyklučuje povinnost vyžádat si závazné stanovisko k pracím prováděným v interiéru. Žalovaný odkázal na čl. 6 odst. 2 písm. d) předmětné vyhlášky, kde je stanoveno, že „*se musí dbát architektonických i funkčních vztahů ke kulturním památkám a navazovat na jejich objemovou a prostorovou skladbu*“. Z toho vyplývá, že památková péče se má zabývat i úpravou interiéru objektů, které nejsou chráněny jako kulturní památka, ale nachází se na území památkové zóny.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že dům, v jehož části byly provedeny udržovací práce, nepatří mezi nemovité kulturní památky ani objekty dotvářející charakter zóny; nejde tedy o objekt památkového zájmu. Provedením udržovacích prací neporušil architektonický a funkční vztah ke kulturním památkám dle čl. 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky, na který odkazuje žalovaný.
13. Je přesvědčen, že dostal podmínce uvedené v čl. 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky. To potvrdil i městský úřad ve vydaném příkazu č. j. OŠK 66612/19 – SPIS 10896/2019/LZ ze dne 6. 3. 2020. V něm uvedl, že „*realizovaný rozsah udržovacích prací, který je motivován snahou v dílčích krocích eliminovat negativní působení vlhkosti v interiéru, není primárně v rozporu se zájmy státní památkové péče*.“ Žalobce byl tedy potrestán jen z důvodu, že si nevyžádal závazné stanovisko, i když výsledek jeho činnosti vnímal správní orgán pozitivně.

V. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/ 2002 Sb., soudního řádu správního, dále též „s. ř. s.“). Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
15. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Dospěl k názoru, že žaloba **není důvodná**.
17. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti.

18. Žalobce je spoluvlastníkem domu na ulici X. Stavba se nachází na pozemku parc. č. X, v katastrálním území P., LV X, a je součástí památkové zóny. Dům jako takový není individuálně prohlášen za kulturní památku. Je součástí komponenty 001 židovská čtvrť, statku světového dědictví Židovská čtvrť a bazilika sv. Prokopa v Třebíči.
19. Městský úřad v rámci pravidelného monitoringu v území dané památkové zóny dne 13. 9. 2019 zjistil, že v části nebytových prostor daného domu probíhají blíže nespecifikované stavební úpravy. Za účelem zjištění skutečného stavu prováděných stavebních úprav v interiéru v úrovni 1. nadzemního patra se vstupem z boční fasády vedle schodiště provedl dne 15. 10. 2019 kontrolní prohlídka. O provedené kontrolní prohlídce byl sepsán protokol, přičemž žalobce uvedl, že došlo k částečnému odstranění vlhkých, zvětralých a dožilých omítek, k realizaci drenáže v podlaze a jejímu vylití hrubým betonem. K narušení výchozího dispozičního uspořádání v nebytovém prostoru nedošlo.
20. Za účelem zjištění okolností, za kterých došlo k realizovanému rozsahu prací, byli k podání vysvětlení předvoláni paní P. a pan L. P. (spoluvlastníci předmětné nemovitosti). Dne 26. 11. 2019 podala vysvětlení paní P., č. j. OŠK 84038/19. K věci uvedla, že po rozvodu se fakticky o nemovitost stará bývalý manžel (pan P.) a o probíhajících stavebních úpravách nebyla informována. Dne 27. 11. 2019 byl sepsán protokol o podaném vysvětlení panem P., č. j. OŠK 84038/19, ze kterého vyplývá, že pozval dne 10. 12. 2018 na základě stavebních prací k posouzení stavu budovy statika, pana N., jelikož se na zdech objevily praskliny. Dne 31. 1. 2020 podal vysvětlení také žalobce, č. j. OŠK 739/20. Sdělil, že v průběhu roku 2018 z důvodu možného dalšího využití nebytového prostoru provedl výše specifikované udržovací práce v jeho části předmětného domu. Žalobci byl přečten protokol o výsledku pana P. K tomu uvedl, že časový údaj uvedený v protokolu ohledně provedení udržovacích prací odpovídá průběhu roku 2018. Stanovisko orgánu státní památkové péče si nevyžádal, neboť se jednalo pouze o odvlhčení. Prozatím nemá představu o dalším využívání dotčených prostor.
21. Z výpisu z katastru nemovitostí a z výpovědí jednotlivých spoluvlastníků předmětného domu vyplynulo, že spoluvlastnické podíly lze identifikovat a fyzicky rozdělit. Městský úřad měl za prokázané, že udržovací práce v části předmětného domu realizoval výlučně žalobce.
22. Dne 6. 3. 2020 vydal městský úřad příkaz, č. j. OŠK 66612/19 – SPIS 10896/2019/LZ, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona (výrok I.) a výrokem II. mu uložil pokutu dle § 39 odst. 5 písm. a) památkového zákona ve výši 10 000 Kč. Proti uvedenému příkazu podal žalobce dne 13. 3. 2020 včasný a odůvodněný odpor, kterým došlo ke zrušení příkazu. Přestupkové řízení bylo zahájeno doručením daného příkazu, tedy 10. 3. 2020. Za účelem zjištění stavu věci proběhlo dne 19. 6. 2020 ústní jednání. V rámci něho žalobce v plném rozsahu odkázal na obsah písemného odporu a na doplnění vyjádření ze dne 16. 6. 2020. Byl proveden důkaz mapou památkové zóny přiložené k doplnění vyjádření. Žalobce nenavrl provedení dalších důkazů. S podklady pro rozhodnutí byl seznámen a neměl k nim žádné připomínky či požadavky na doplnění.
23. Městský úřad dne 30. 6. 2020 vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona (blíže specifikovaného v bodě 2 tohoto rozsudku). Dne 21. 7. 2020 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí

odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl.

24. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku dle 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona. Žalobce zpochybňuje jejich závěr o tom, že před provedením udržovacích prací byl povinen vyžádat si stanovisko orgánu státní památkové péče.
25. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona platí, že *„vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, prodejněmu stánku, konstrukci a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov, jejichž umístění nepřesáhne 30 po sobě jdoucích dnů, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, 17).“*
26. Dle § 6a památkového zákona *„krajský úřad může po projednání s ministerstvem kultury, orgánem územního plánování) a příslušnou obcí jako dotčenými orgány vydat opatření obecné povahy o ochraně památkové rezervace nebo památkové zóny nebo jejich částí (dále jen „plán ochrany“), ve kterém se stanoví způsob zabezpečení kulturních hodnot památkové rezervace a památkové zóny z hlediska státní památkové péče, a ve kterém lze určit, u jakých nemovitostí, nejsou-li kulturní památkou, ale jsou v památkové rezervaci nebo památkové zóně, nebo u jakých druhů prací na nich, včetně výsadby a kácení dřevin na veřejných prostranstvích (dále jen „úprava dřevin“), je vyloučena povinnost vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si předem závazné stanovisko podle § 14 odst. 2.“*
27. Ustanovení § 17 odst. 1 památkového zákona praví, že *„vyžaduje-li to ochrana nemovité kulturní památky nebo jejího prostředí, vydá obecní úřad obce s rozšířenou působností po vyjádření odborné organizace státní památkové péče územní rozhodnutí o ochranném pásmu) a určí, u kterých nemovitostí v ochranném pásmu, nejsou-li kulturní památkou, nebo u jakých druhů prací na nich, včetně úpravy dřevin, je vyloučena povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko podle § 14 odst. 2; tato povinnost je vyloučena vždy, jde-li o stavbu, změnu stavby, udržovací práce, umístění nebo odstranění zařízení, jejichž provedením se nezasahuje žádným způsobem do vnějšího vzhledu této nemovitosti. Obecní úřad obce s rozšířenou působností může v ochranném pásmu omezit nebo zakázat určitou činnost nebo učinit jiná vhodná opatření na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu.“*
28. Z ustanovení § 29 odst. 1 písm. g) památkového zákona plyne, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *„provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní podmínkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).“*

29. Předmětný dům není samostatnou nemovitou kulturní památkou, ale nachází se v památkové zóně. Prováděl-li žalobce na takové nemovitosti udržovací práce, byl povinen v souladu s § 14 odst. 2 památkového zákona vyžádat si předem závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, neboť se jednalo o jeden z případů taxativně vymezených v daném ustanovení.
30. V řešeném případě totiž povinnost vyžádat si závazné stanovisko nebyla vyloučena žalobcem zmiňovanými ustanoveními § 6a nebo § 17 památkového zákona. Dle § 6a památkového zákona, může dojít k situaci, že krajský úřad vydá opatření obecné povahy o ochraně památkové zóny, označované jako plán ochrany. V něm je možné stanovit, jaké druhy prací na nemovitých věcech nacházejících se v památkové zóně, které nejsou samostatnou kulturní památkou, jsou vyloučeny z povinnosti vyžádat si předem závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 předmětného zákona. Jak správně poznamenal žalovaný, žádný plán ochrany týkající se města Třebíče, respektive jeho památkové zóny, do současné doby vydán nebyl. Výjimku dle § 6a památkového zákona tak v daném případě uplatnit nelze.
31. Druhou možnou výjimkou z požadavku vyžádání si předem závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 nabízí ustanovení § 17. To dopadá na nemovité věci, které nejsou kulturní památkou, ale nachází se v ochranném pásmu. U nich není v případě udržovacích prací a dalších vyjmenovaných činností třeba vyžádat si závazné stanovisko. Ve městě Třebíč ochranné pásmo pro památkovou zónu existuje, avšak daný židovský dům se nachází přímo v památkové zóně, nikoliv v jejím ochranném pásmu. Úprava aplikující se pro nemovité věci v ochranném pásmu se tedy na předmětný židovský dům neuplatní.
32. Soud tak ve shodě se žalovaným a městským úřadem konstatuje, že povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 památkového zákona v nynějším případě vyloučena nebyla. Městský úřad se odůvodněním nutnosti vyžádání závazného stanoviska věnoval na straně 7-8 jeho rozhodnutí. Žalovaný následně v rámci napadeného rozhodnutí stručně popsal důvod nezbytnosti vyžádání závazného stanoviska na straně 3, přičemž ve zbytku plně odkázal na rozhodnutí městského úřadu. Se závěry správních orgánů se soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
33. Žalobce dále uváděl, že potřeba vyžádání závazného stanoviska byla vyloučena na základě vyhlášky z roku 1990, jelikož předmětem státní památkové péče v zóně nebyl vnitřní prostor domu žalobce.
34. Dle čl. 4 této vyhlášky: *„jsou předmětem státní památkové péče v zónách: historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotová skladba, městské interiéry včetně povrchu komunikací, historické podzemní prostory, panoráma zóny a hlavní dominanty v blízkých a dálkových pohledech, nemovité kulturní památky, objekty dotvářející charakter zóny, veřejná a vyhrazená zeleň, ostatní objekty v zóně.“*
35. K tomu soud uvádí, že z mapy památkové zóny, jež je součástí správního spisu, vyplývá, že předmětný dům se nachází na hranici prostor určujících charakter památkové zóny a prostor dotvářejících charakter památkové zóny. Dům je totiž z jedné strany ohraničen prostorem určujícím charakter památkové zóny, ve směru od přední synagogy, zatímco druhou stranu domu ohraničuje prostor dotvářející charakter zóny, ve směru od ulice B.
36. Z výše uvedené citace čl. 4 vyhlášky vyplývá, že předmětem státní památkové péče v zónách jsou mj. objekty dotvářející charakter zóny. Užitím výkladu od menšího k většímu (*a minori ad maius*) lze dospět k závěru, že pokud předmětem ochrany jsou

objekty dotvářející charakter zóny, tím spíše budou předmětem ochrany i prostory určující charakter zóny. Nutnost výkladu v naznačeném smyslu ostatně plyne i ze způsobu řazení zón v čl. 6 dané vyhlášky od těch zasluhujících vyšší míru ochrany po ty méně chráněné. Vyhláška člení území na části „*A – určující charakter zóny, B – dotvářející charakter zóny, C – doplňující charakter zóny*“. Z předmětné vyhlášky tedy nelze vyvodit, že by interiéry v předmětném domě byly z povinnosti vyžádat si závazné stanovisko vyloučeny. Soud je ve shodě se žalovaným přesvědčen, že dle čl. 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky musí být dbáno architektonických i funkčních vztahů ke kulturním památkám a navazovat na jejich objemovou a prostorovou skladu. Z toho vyplývá, že je nutno dbát nejen na exteriéry, ale i na interiéry objektů, které sice nejsou kulturními památkami, ale nachází se v památkové zóně a ke kulturním památkám v nich mají vnitřní vztah.

37. Navíc soud doplňuje, že i pokud by znění vyhlášky jednoznačně vylučovalo povinnost vlastníka vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče (což žalobcem zmiňovaná vyhláška nečiní), nemohl by předpis nižší právní síly vyloučit povinnost uloženou vlastníků stavby zákonem. I vnitřní úpravy domu se totiž mohou v určitých případech promítnout do vnějšího vzhledu domu, proto § 14 odst. 2 památkového zákona stanoví jednoznačnou povinnost vlastníka stavby nacházejícího se v památkové zóně vyžádat si předem závazné stanovisko orgánu státní památkové péče pro všechny typy udržovacích prací prováděných na dané nemovitosti.
38. Žalobce namítá, že provedením výše specifikovaných udržovacích prací neporušil architektonický a funkční vztah ke kulturním památkám, což měl potvrdit i sám městský úřad v příkazu ze dne 6. 3. 2020. V něm městský úřad uvedl, že „*realizovaný rozsah udržovacích prací, který je motivován snahou v dílčích krocích eliminovat negativní působení vlhkosti v interiéru, není primárně v rozporu se zájmy státní památkové péče*“. K tomu soud dodává, že na základě dané citace nelze dospět závěru, že činností žalobce nebyl narušen architektonický a funkční vztah ke kulturním památkám, ale pouze to, že motivace žalobce provést udržovací práce primárně nebyla v rozporu se zájmy státní památkové péče. To však žalobce nezbavovalo povinnosti vyžádat si předem závazné stanovisko orgánu státní památkové péče.
39. Soud proto uzavírá, že povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko orgánu státní památkové péče dle § 14 odst. 2 památkového zákona platí i pro udržovací práce prováděné v interiéru domu, který se nachází v památkové zóně. Tato povinnost v nynějším případě nebyla vyloučena žádným ustanovením zákona, ani žalobcem zmiňovanou vyhláškou. Správní orgány tak správně posoudily, že v daném případě došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 39 odst. 1 písm. g) zákona o státní památkové péči.
40. K uložené pokutě soud z úřední povinnosti dodává, že v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

41. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu